

KNÍŽNÍ HITY KNÍŽNÍ HITY KNÍŽNÍ HITY

AL
press

edice
KIOKAN

NORA
ROBERTSOVÁ

Nebe mé
lásky

edice
KLOKAN

Copyright © 1996 by Nora Roberts
Translation © 1997 by Petruše Klůfová
Copyright © ALPRESS, spol. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu MONTANA SKY
vydaného v roce 1996 nakladatelstvím
Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC
přeložila Petruše Klůfová
Redakční úprava Alena Jíchová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2010
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-528-8

Rodině

*Širý svět běží do všech stran,
do srdce ho však natěsnám.
Nad světem nebe v dál i šíř –
však duše nad ním sahá výš.
Srdcem posuneš celý svět dále,
než můžeš dohledět.
Až nebe protne lidský duch,
na zem shlédne samotný bůh.
Východ i Západ, jako cit,
to nelze nikdy rozdělit.
Duše širá jak nebesa
se klene, klene, neklesá.*

Edna St. Vincent Millayová

Část první

Podzim

Nádherný a smrtí pronásledovaný rok

A. E. Housman

Kapitola první

Ani smrt neudělala z Jacka Mercyho menšího hajzla. Jeden týden mezi mrtvými mohl jen stěžít vykompenzovat osmašedesát let života plného podrazů vůči bližním. Spousta lidí shromážděných u jeho hrobu by to však přijala s radostí.

Věc se měla tak, že pohřeb sem, pohřeb tam, zatímco stáli ve vysoké trávě hřbitova, huhlala Bethanne Moseblyová podobné poznámky manželovi do ucha. Přišla sem jenom kvůli tomu, že měla ráda mladou Willu, a teď krmila manželovo unavené ucho nejen výše uvedeným názorem, ale i všemi drby posbíranými od Ennis.

Jakožto muž, který naslouchá manželčinu brebentění už šestačtyřicet let, Bob Mosebly jen neurčitě vrčel, čímž značně přispíval k disharmoničnosti ženina hlasu a knězova monotónního drmolání.

Ne snad, že Bob sám by měl na Jacka dobré vzpomínky. Toho starého parchanta nenáviděl stejně silně jako skoro každá živá duše ve státu Montana.

Ale mrtvý je jednou mrtvý, dumal Bob, a namouduši, že lidí se sešlo požehnaně, aby tomu podrazákovi zamávali na jeho cestu do pekla.

Poklidný kout na ranči Mercy, položený ve stínech vrcholků Big Belt Mountain poblíž břehů Missouri, byl přeplněný houfy rančerů, kovbojů, obchodníků a politiků. V místech, kde dobytek spásal horská úbočí a koně se proháněli po slunných pastvinách, ležely v hrobech pod mohutnými trsy trávy celé generace Mercyů.

Jack představoval nejnovější přírůstek. Tu lesklou rakev z kaštanového dřeva si vybral osobně, nechal si ji udělat na zakázku a vytlačit do ní zlaté Ms, což byla značka jeho ranče. Rakev byla vystlaná bílým atlasem a uvnitř teď ležel Jack, na sobě svoje nejlepší vysoké boty z hadí kůže, svůj nejstarší a nejmilovanější stetson a v ruce bič dobytčák.

Jack se zapřísahal, že zemře stejným stylem, jakým žil. Ranařským stylem.

Říkalo se, že Willa už objednala náhrobek podle instrukcí, jež jí zanechal otec. Bude to bílý mramor... kdepak obyčejná žula pro Jacksona Mercyho! – a nápis v něm vyrytý sestavil on sám:

*ZDE LEŽÍ JACK MERCY.
ŽIL, JAK SÁM CHTĚL, A PODOBNĚ I ZEMŘEL.
K ČERTU S KAŽDÝM, KOMU TO NESEDÍ.*

Náhrobní kámen sem dají hned, jak se zem trochu sesedne, aby se připojil k řadám ostatních, jež se tyčily nad kamenitou půdou. Jako první tu spočinul pradědeček Jacka Mercyho, Jebidiah Mercy, který připutoval přes hory a zabral si tu půdu, a nakonec sem přibyla poslední z Jackových tří manželek – jediná, která zemřela dřív, než se s ní stačil rozvést.

Stejně je zajímavé, přemítal Bob, že každá z Mercyho manželek mu darovala dceru, zatímco on by se za syna klidně upsal ďáblu. Bob si to s oblibou vysvětloval tak, že bůh si nepatrně zažertoval na účet muže, jež bezohledně

šlapal po lidských hřbetech – a srdcích – jen aby dosáhl všeho, co se mu v které oblasti života zachtělo.

Na všechny Jackovy manželky si dobře pamatoval, přestože žádná s ním nežila zvlášť dlouho. Každá z nich byla k nakousnutí, říkal si, a ta jejich děvčata nabízela taky pěkné pokoukání. Od chvíle, kdy proskočila zpráva, že Mercyho dvě starší dcery přiletí na pohřeb, žhavila Bethanne telefonní dráty. Co se naučily chodit, ani jedna z nich na Mercyho pozemky nevkročila.

A stejně by ani nebyly vítané.

Jediná Willa zůstala. S ní toho Mercy moc nadělat nemohl, protože děvčeti zemřela matka dřív, než byla malička odstavena. Příbuzné, kterým by mohl děvče hodit na krk, neměl, takže přenechal drobečka hospodyni, která ho vychovávala, jak uměla nejlíp.

Každá z těch žen má v sobě kus Jacka, povšiml si Bob, když šije prohlížel zpod střechy širáku. Tmavé vlasy, špičatá brada. Ba jo, dalo se poznat, že jde o sestry, třebaže se dosud nese-tkaly. Teprve čas rozhodne, jak spolu budou vycházet, a teprve čas ukáže, jestli Willa toho po Jacku Mercym podědila tolik, aby dokázala spravovat ranč o rozloze pětadvacet tisíc akrů.

Willa přemýšlela o ranči a práci, která všude čeká. Ráno bylo zářivé a jasné, horské svahy hrály barvami tak pronika-vými a skvostnými, až z toho bolely oči. I když hory a údolí podzim zkrášlil slavnostními barvami, teplý suchý vítr ze Skalnatých hor sem vanul v žhavých, vysoušejících a prud-kých vlnách. I začátkem října bylo dost teplo na krátké ru-kávy, ale už zítra se mohlo počasí prudce změnit. Ve vyšších polohách ležel sníh a Willa na něj dokonce dohlédla; lemo-val černošedé vrcholky a pokrýval temnou zeleň lesů. Bylo třeba zahnat dobytek do ohrad, zkontrolovat ploty, opravit je a znovu překontrolovat. Nejvyšší čas zasít ozimou pšenici.

A teď to všechno zůstalo na ní. Jenom na ní. Jack Mercy už není pánem Mercyho ranče, připomněla si Willa. Nyní je tu paní ona.

Zaposlouchala se do pohřební řeči, v níž kněz vykládal o věčném životě, odpuštění a přivítání v království nebeském. A pomyslela si, že Jack Mercy by se zvysoka vykašlal na uvítání do jiného království než toho svého. Jemu patřila Montana, tahle rozlehlá země plná hor a luk, orlů a vlků.

Její otec by v nebi trpěl stejně jako v pekle.

Když tu přepychovou rakev spouštěli do nejnovější jámy v půdě, nehnula ani brvou. Pleť měla světle nazlátlou, což byl důsledek dědictví po matce a jejích genech po Blackfootech stejně jako žhavého slunce. Očima, černýma téměř stejně jako vlasy, jež si kvůli pohřbu nakvap spletla do copu, zůstávala přilepená na schráně skrývající otcovo tělo. Klobouk neměla a slunce jí sálalo do očí jako otevřený oheň. Přesto nedovolila, aby se rozslzely.

Měla hrdý obličej, vysoké lícní kosti, široká nezkratná ústa, temné orientální oči s těžkými víčky a hustými řasami. V osmi letech si při pádu z rozrušeného nezkraceného mustanga přerazila nos. Willa si ráda namlouvala, že jeho lehké zakřivení doleva, které jí po úrazu zůstalo, dodává její tváři charakter.

A charakter znamenal pro Willu Mercyovou víc než krása. Věděla, že muži si krásy neváží. Využívají ji.

Stála zcela nehybně, vítr jí vytahoval pramínky vlasů z copu a škádlivě je nutil k tanci. Žena průměrné výšky, se svalnatou štíhlou postavou ve špatně padnoucích černých šatech, které do dnešního rána neopustily krabici, v níž přišly z obchodu. Čtyřicetiletá dívka s hlavou plnou práce a trýznivým, sžíravým žalem v srdci.

Navzdory všemu totiž Jacka Mercyho milovala. A neřekla nic, ani slůvko, těm dvěma ženám, cizinkám stejné krve jako ona, které se přijely podívat na pohřeb svého otce.

Na vteřinku, ale skutečně jenom na vteřinku, si dovolila sklouznout pohledem ke hrobu Mary Wolfchildové Mercyové. Matka, na kterou si ani nemohla pamatovat, byla pohřbená pod hebkou závějí lučních květin, jež v podzimmím

slunci svítily jako drahokamy. Adamova práce, pomyslela si a vzhledla do očí svého nevlastního bratra. Jako jediný na světě věděl, že jí srdce přetéká slzami, které nikdy nepustí na svobodu.

Když ji Adam uchopil za ruku, propletla Willa jeho prsty se svými. V její mysli i srdci teď představoval celou její rodinu.

„Vedl život, se kterým byl spokojený,“ zašeptal Adam. Hlas měl tichý, klidný. Kdyby byli o samotě, Willa by se k němu obrátila, položila mu hlavu na rameno a hledala u něho útěchu.

„Ano, to je pravda. A teď je konec.“

Adam se ohlédl po ostatních dvou dcerách Jacka Mercyho a pomyslel si, že cosi jiného zase začíná. „Musíš s nimi promluvit, Willo.“

„Přespávají v mém domě a živím je.“ Významně se ohlédla po otcově hrobě. „To je ažaž.“

„Je to tvá vlastní krev.“

„Ne, Adame, má krev jsi ty. Pro mě neznamenají vůbec nic.“ Odvrátila se od nich a se zatnutými zuby začala přijímat projevy soustrasti.

SOUSEDI PŘINÁŠEJÍ DO DOMU ZEMŘELÉHO JÍDLO.

Tuhle zakořeněnou tradici nemohlo změnit vůbec nic To by se Willa mohla stejně úspěšně pokusit zabránit Bess, aby tři dny po sobě chystala k jídlu cosi zvané smuteční večeře. Ve Williných představách to všechno byla jen přetvářka. Tady nikdo smutek nadržel. Zvědaví byli všichni, to je pravda. Spousta lidí, kteří se ubytovali v hlavní budově, dostala pozvání. Mnoho dalších je nedostalo. Jackova smrt jim nabídla vstupenku a oni ji s chutí využili.

Hlavní obytná budova byla výstavní síň vkusu Jacka Mercyho. Kdysi tady stával srub z klád a hlíny, ale od té doby už uplynulo sto let. Nyní se tu rozkládala prostorná a rozlehlá

stavba z kamene, dřeva a třpytivého skla. Koberce z celého světa pokrývaly podlahy z naleštěného borového dřeva či lesknoucích se dlaždic. Jack Mercy byl nadšený sběratel. Když se stal pánem Mercyho ranče, věnoval plných pět let přeměně kdysi příjemného domova na svůj osobní palác.

S oblibou říkával, že bohatí žijí bohatě.

Sám tak skutečně žil. Sbíral obrazy a sochy, přistavoval místnosti, kde mohl umělecká díla vystavovat. Vchod tvořilo vysoké atrium s podlahou ze sytých safírových a rubínových odstínů, jež představovaly znak Mercyho ranče. Schodiště zvedající se ladným obloukem do prvního patra bylo z vyleštěného dubu lesklého jako sklo, s koncovými sloupky vyřezanými do podoby vyjícího vlka.

Začínali se tam scházet lidé, mnozí z nich se zvědavě procházeli místností a balancovali přitom s talíři s jídlem. Ostatní se tísnili v obývacím pokoji, kde na nekonečné rozloze hladké podlahy stála rozmáchlá křivka pohovky ze smetanově světlé kůže. Na hladkém průčelí krbu, jenž se táhl po celé stěně, visel portrét Jacka Mercyho v životní velikosti, usazeného v sedle černého hřebce. Hlavu měl zakloněnou dozadu, klobouk posunutý z čela a v ruce držel bič dobytčák. Mnoho hostů popíjejících whisky na počest jeho smrti mělo dojem, že je ty tvrdé modré oči proklínají.

Lily Mercyovou, dceru, kterou Jack Mercy počal jako druhou v pořadí, to všechno zastrašovalo. Dům, lidé, hluk. Pokoj, který pro ni hospodyně vybrala ještě před příjezdem, byl tak nádherný! Tak tichý, říkala si v duchu, když přistoupila k zábradlí vedlejší verandy. Rozkošná postel, krásné zlatavé dřevo u hedvábných tapet.

Samota. Toužila po ní, při pohledu na hory po ní nesmírně toužila. Ach bože, takové hory, žasla v duchu. Tak vysoké, tak rozeklané. Ani zdaleka jako ty úhledné pahorky z jejího domova ve Virginii. A celá obloha, ta chvějivá a nekonečná modř klenoucí se nad nekonečnými lány, jejichž rozlohu si ani nedokázala představit.

Zvlněné nespoutané pláně a vítr, který jako by tady nikdy nepolevil. Ráno zahlédla z okna srnku, pila z říčky, jež se v ranním slunci třpytila jako stříbro. Zaslechla koně, mužské hlasy, kokrhání kohouta a zvuk, který považovala, či aspoň doufala, že to je orlí skřek.

Ráda by věděla, jestli jí dovolí zůstat ještě jeden den – a kam pojede, co si počne, pokud ji vyzvou k odjezdu.

Na Východ se vrátit nemohla, ještě ne. Zamyšleně si promnula žlutnoucí modřinu, již se snažila zamaskovat make-upem a tmavými brýlemi. Jesse si ji našel. Byla příšerně opatrná, ale stejně ji vypátral a jeho ranám pěstí nezabránil ani soudní rozsudek. To ostatně nikdy. Rozvod ho neodradil, stěhování ani její útky ho nezarazily.

Ale tady, říkala si, možná že tady, tisíc mil daleko, v téhle obrovské zemi bych mohla konečně začít znovu. Beze strachu.

Dopis od advokáta informující ji o smrti Jacka Mercyho, s žádostí, aby přijela do Montany, byl doslova dar od boha. Přestože dostala s dopisem i letenku první třídy, Lily ji prodala a zmluvila si několik letenek na klikatou a vzájemně se křížující trasu přes celé Státy pod třemi různými jmény. Zoufale se tak chtěla pojistit, že ji tady Jesse Cooke nevystopuje.

Už byla z toho věčného utíkání a strachu k smrti unavená.

Zauvažovala, jestli by se nemohla nastěhovat k Billingsovi nebo Heleně a najít si práci. Jakoukoliv práci. Ne snad, že by leccos neuměla. Jednak měla učitelský diplom, za druhé slušně ovládala počítač. Možná by si mohla sehnat vlastní byteček nebo třeba pro začátek jen pokoj, než se opět postaví na nohy. Mohla bych žít i tady, přemítala při pohledu na nekonečný, rozsáhlý, nádherný prostor. Možná sem dokonce patřím.

Trhla sebou, když se jí na paži položila čísi ruka, taktak zdusila vyděšený výkřik, zatímco srdce jí vyskočilo do hrdla jako zajíc.

To není Jesse, uvědomila si a připadala si jako hlupák. Muž vedle ní byl tmavý, zatímco Jesse měl světlé vlasy i pleť.

Tenhle muž měl bronzovou kůži a vlasy, jež mu spadaly až k ramenům. Laskavé oči, temné, nezvykle temné, v obličeji krásném jako na plátně malíře.

Ale Jesse byl přece taky krásný. Moc dobře věděla, jak krutá dokáže být krása.

„Omlouvám se.“ Adamův hlas zněl chlácholivě, jako by před sebou měl polekané štěně nebo nemocné hřbě. „Nechtěl jsem vás polekat. Nesu vám ledový čaj.“ Uchopil ji za ruku a ovinul její prsty kolem sklenky. „Dneska je teplo.“

„Díky. Vůbec jsem vás neslyšela přicházet.“ Ze zvyku, o jehož existenci neměla Lily ani tušení, odstoupila stranou, aby mezi nimi udržela vzdálenost. Náskok při útěku. „Jen jsem se... tak rozhlížela. Je tady nádherně.“

„To je.“

Napila se, svlažila si vyschlé hrdlo a přikázala si, že musí zůstat klidná a zdvořilá. Když je člověk klidný, okolí se ho tolik nevyptává. „Bydlíte blízko?“

„Hodně blízko.“ S úsměvem přistoupil blíž k zábradlí a mávl směrem na východ. Líbil se jí jeho hlas, ten pomalý hřejivý jižanský přízvuk. „V tý malý bílý chalupě na opačný straně stájí.“

„Ano, viděla jsem ji. Máte modré okenice a zahrádku a na dvoře podřimoval malý černý pes.“ Lily si vzpomněla, jak domácky to vypadalo, o kolik vstřícněji než tenhle velkolepý dům.

„To je Fazolka.“ Adam se opět usmál. „Ten pes. Miluje mražený fazolky. A já jsem Adam Wolfchild, Willin bratr.“

„Ach!“ Zadumaně si prohlédla ruku, kterou jí nabízel, a pak ji stiskla. Teď si uvědomila, že skutečně vidí podobné rysy, vysoké ostré lícní kosti, oči. „Vůbec mi nedošlo, že má – Takže my dva jsme...“

„Ale nejsme.“ Její dlaň mu připadala nesmírně křehká, proto ji pustil velmi opatrně. „Vy máte společného otce a my matku.“

„Chápu.“ Najednou si přiznala, že mužem, kterého dnes pochovali, se v myšlenkách skoro vůbec nezabývala, a zastyděla se. „Byli jste si blízcí, vy a váš... váš nevlastní otec?“

„S tím si nebyl blízký nikdo.“ Znělo to prostě a bez hořkosti. „Vy se u nás necítíte ve své kůži.“ Povšiml si, jak se drží stranou hloučků hostí, jak uhýbá před každým náhodným kontaktem, jako by ji i nezáměrný dotek cizích ramen mohl poranit. Zrovna tak mu neušly stopy násilí v jejím obličejí, které se snažila skrýt.

„Nikoho tu neznám.“

Je zraněná, pomyslel si Adam. A ke zraněným ho to odjakživa táhlo. Byla krásná a nešťastná. Úhledně oblečená do černého kostýmku a střevíčků na podpatku, měřila asi jen o dva centimetry míň než on se svými sto pětasedmdesáti centimetry a na svoji výšku byla příliš hubená. Vlasy měla temné, s odstínem doruda, splývaly jí v měkkých vlnách, jež mu připomínaly andělská křídla. Do očí skrytých za slunečními brýlemi jí neviděl, ale moc by ho zajímala jejich barva a výraz, který by z nich vyčetl.

Neušlo mu, že má otcovu bradu, ale ústa měkká a dost malá, skoro jako dítě. Když se pokusila usmát, vyskočil jí vedle nich náznak dolíčku. Plet' měla smetanovou, velice světlou – v jemném kontrastu s mateřskými znamínky na ní.

Je osamělá, pochopil, osamělá a vystrašená. Nejspíš mu hodně dlouho potrvá, než vůči téhle ženě – sestře – obměkčí Willino srdce.

„Musím jít zkontrolovat koně,“ poznamenal.

„Ach!“ Překvapilo ji, že cítí zklamání. Chtěla přece být sama. Je nejlepší být sama. „Nebudu vás zdržovat.“

„Nechtěla byste se mnou na dvůr? Prohlídnout si nějaký dobytek?“

„Koně? Já –“ Nebud' zbabělec! okřikla se. On ti neublíží.

„Ano, to bych ráda. Pokud vám nebudu na obtíž.“

„To nebudete.“ Věděl, že by uhnula, proto jí nepodal ruku ani ji neuchopil za loket, ale prostě jenom před ní zamířil po schodech a pak přes rozježděnou nevyasfaltovanou cestu ke stájím.

PÁR LIDÍ ZAHLÉDLO, JAK SPOLU ODCHÁZEJÍ, a klepavé jazyky se pustily do dřla, jak se ani nedalo jinak čekat. Koneckonců, Lily Mercyová byla jednou z Jackových dcer, přestože, jak všichni zdůraznili, nepronesla téměř ani slovo. To Willa byla docela jiná, děvče, které toho namluvilo spoustu, kdykoliv a cokoliv se mu zachtělo.

A pokud jde o tu třetí – no, to byl zase jiný šálek kávy. Namyšlená, producírovala se kolem v modelových šatech a nad vším ohrnovala nos. Žádnému, kdo měl oči v hlavě, nemohlo ujít, jak stála u hrobu, studená jako led. Ale hezká byla, to ano. Jack zplodil pohledné dcery a tahle nejstarší po něm zdědila oči. Tvrdé, pronikavé a modré.

Bylo zřejmé, že se svým kalifornským nátěrem a luxusními střevíčky považuje za něco lepšího, než jsou oni, ale spousta z nich si moc dobře pamatovala, že její matinka byla původně barová tanečnice z Las Vegas s hlučným hýkavým smíchem a pěkně oplzlým vyjadřováním. A pamětníci se už dávno shodli, že matka jim byla sympatičtější než dcera.

Tess Mercyová na to zvysoka kašlala. V tomhle zapadákovi se zdrží jen do té doby, než dojde k přečtení poslední vůle. Sbalí svůj díl, který bude každopádně menší, než jí ten starej syčák dluží, a práskne do bot.

„Vrátím se nejpozději do pondělka.“

Přenášela telefon s sebou, když rychlými trhavými pohyby přecházela po místnosti a sálala nervózní energií. Zavřela dveře, aby si v pracovně ukradla aspoň pár minut soukromí. Musela se nesmírně přemáhat, aby nevnímala vycpané zvířecí hlavy, jež oživovaly všechny stěny.

„Scénář je hotový.“ Pousmála se a prostrčila prsty skrz vlnku temných vlasů, jež se jí kadeřily v úrovni brady. „Mů-

žeš vzít jed na to, že je zatraceně dobrej, a už v pondělí ti ho předám, ty nedočkáš. A nehádej se se mnou, Iro,“ varovala svého agenta. „Dodám ti scénář a ty mi zařídíš smlouvu. Bankovní konto se mi začíná tenčit.“

Opřela si sluchátko o rameno a s ohrnutými rty si z karafy nalila sklenku brandy. Zatímco naslouchala slibům a žádosti Hollywoodu, zahlédla oknem Lily a Adama, jak kráčejí přes dvůr.

Zajímavé, pomyslela si a upila brandy. Myška a Vznešený divoch.

Tess si před odletem do Montany sehnala nakvap pár informací. Věděla, že Adam Wolfchild je synem třetí a poslední manželky Jacka Mercyho. Že mu bylo osm, když se za Jacka Mercyho provdala. Jeho matka byla zčásti Indiánka. Adam strávil na Mercyho ranči celých pětadvacet let a nemohl se pochlubit ničím větším než mrňavým domkem a zaměstnáním čeledína.

Tess sama měla v úmyslu získat víc.

Pokud jde o Lily, Tess se o ní dozvěděla jenom tolik, že je rozvedená, bezdětná a často se stěhuje. Nejspíš proto, že si ji manželé plete s boxovacím pytle, pomyslela si Tess a násilím přidusila záchvěv soucitu. Tady si nemůže dovolit žádné citové vazby. Jde o ryze obchodní věc.

Lilyina matka byla fotografka, která přijela do Montany ulovit snímky nefalšovaného Západu. Ulovila Jacka Mercyho – což se dá jen těžko považovat za šťastný úlovek.

A potom tu byla Willa. Tess při té myšlence pevně stiskla rty. Jediná dcera, která zůstala, jediná, kterou si ten starý hajzl nechal.

No, farma teď asi patří jí, usoudila Tess. Prosím, je jí přáno. Nepochybně si to pořádně odpracovala. Ale Tess Mercyová odtud neodejde bez pěkného balíku na hotovosti.

Vyhlédla z okna a v dálce uviděla prerie, nekonečné, zvlněné, prázdné jako měsíční krajina. Při tom pohledu se otrásla a obrátila se k vyhlídce zády. Páni, jak odsud toužila vypadnout!

„V pondělí, Iro!“ vyštěkla náhle podrážděná bzučením jeho hlasu ve sluchátku. „Ve tvý kanceláři, přesně ve dvanáct. Pak mě můžeš pozvat na oběd.“ Uznala to za postačující rozloučení a rázně zavěsila.

Tři dny maximálně, slíbila sama sobě a připila brandy úhoří hlavě. Potom posviští zpátky do civilizace.

„SNAD BYS MOHLA VZÍT LASKAVĚ NA VĚDOMÍ, že máš dole hosty, Will.“ Bess Pringleová stála s rukama opřenými o kostnaté boky a mluvila stejným tónem, jako když Wille bylo deset.

Willa si prudce natáhla džíny – Bess neuznávala žádné zbytečnosti, jako je soukromí, a většinou před vpádem do její ložnice ani nezaklepala. Willa odpověděla navlas tak, jako by skutečně byla desetiletá.

„No tak mám.“ Posadila se, aby si nazula jezdecké boty.

„To je pěkná nevychovanost!“

„Práce nepočká, takže já v tom nic nevychovanýho nevidím!“

„Ale máš tady dost lidí, který se o ni na jeden jedinej den postarají! Přece zrovna dneska někam nepojedeš! To není slušnost!“

Co je slušnost a co ne, tvořilo páteř Bessina morálního a společenského kódu. Byla drobounká jako ptáček, samé kůstky a zuby, přestože dokázala spořádat horu lívanců jako nádeník po celodenní práci a navíc milovala sladkosti jako školačka. Bylo jí osmapadesát – okázale mávala svým rodným listem, aby to dokázala – a na hlavě měla hřívu ohnivě rudých vlasů, které si tajně barvila a nosila je stažené do přísného ohonu.

Hlas měla drsný jako borovou kůru a obličej hladký jako děvčátko, překvapivě hezký, s mechově zelenými očima a irským pršáčkem. Ruce měla drobné, rychlé a šikovné. A vlastně byla taková celá.

S rukama stále ještě přilepenýma ke kyčlím připochodovala k Wille a zadívala se na ni. „Teď se koukej sebrat a jdi se dolů starat o hosty!“

„Musím se starat o ranč!“ Willa se zvedla. Vůbec nesešlo na tom, že v jezdeckých botách převyšovala Bess o patnáct centimetrů. Boj o moc mezi nimi probíhal se střídavými úspěchy. „A nejsou to žádní moji hosté. Já je sem nezvala!“

„Přišli vzdát úctu zemřelému! To je slušnost!“

„Přišli očumovat a šmejdít po domě. A je nejvyšší čas, aby vypadli!“

„Někteří už to možná udělali.“ Bess prudce přikývla. „Ale pořád jich tam zbývá hromada.“

„Já o ně nestojím!“ Willa se odvrátila, zvedla klobouk a zadívala se z okna a drtila střechu klobouku mezi prsty. Z okna vedla vyhlídka k horám, k temným pásům lesa, k vrcholům Big Beltu, v němž se tajily všechny krásy i záhady světa. „Nepotřebuju je. Mezi takovou hordou lidí mám pocit, že se dusím.“

Bess zaváhala a položila Wille ruku na rameno. Jack Mercy si nepřál, aby jeho dceru vychovávala měkce. Žádné hýčkání, žádné rozmazlování, žádné mazlení. Dal to najevo už v době, kdy Willa nosila ještě plínky. Takže Bess ji sice hýčkala a rozmazlovala a mazlila se s ní, ale jenom ve chvílích, kdy měla jistotu, že ji při tom Jack nepřistihne a nevykopne jako některou ze svých předchozích manželek.

„Holčičko, na truchlení máš právo!“

„Je mrtvej a pod zemí. Lítostí na tom nic nezměníš.“ Ale přesto zvedla ruku a sevřela drobnou ručku na svém rameni. „Vždyť on mi vůbec neřekl, že je nemocnej, Bess. Nedopřál mi ani těch posledních pár tejdnu, abych o něho pečovala, abych se s ním pořádně rozloučila.“

„Byl to hrdej chlap,“ prohlásila Bess, ale v duchu se oprávil: Hajzl. Sobeckej hajzl. „Je lepší, že si ho ta rakovina vzala tak rychle, než aby tu postonával kdovíjak dlouho. Vztek by byl nepřičetnej a pro tebe by to bylo o to těžší.“

„Tak nebo tak už je konec.“ Uhladila široký lem klobouku a posadila si ho na hlavu. „Mám na starosti spoustu dobytka a lidí. Právě teď se čeledíni potřebují přesvědčit, že tady velím já. Že Mercyho ranč pořád ještě řídí Mercy.“

„Tak tedy dělej, co sama uznáš za vhodný.“ Dlouholetá zkušenost Bess poučila, že slušnost příliš neobstojí před potřebami ranče. „Ale do večere buď nazpátek. Je nutný, aby ses pořádně najedla.“

„Vyhod' ty zvědavce z domu a já tě poslechnu.“

Vyšla na chodbu a zabočila doleva k zadnímu schodišti. Stáčelo se do východního křídla budovy a umožnilo jí nenápadně vklouznout do sedlářny. Dokonce až sem k ní doléhalo bzučení rozhovoru z ostatních místností a občasný výtrysk smíchu. Zhnuseně práskla dveřmi a zarazila se, když na postranní verandě spatřila družně pokuřovat dva muže.

Vztekle přimhouřenýma očima se podívala na staršího z nich a láhev houpající se mu mezi prsty. „Bavíš se dobře, Hame?“

Willina jízlivost s Hamiltonem Dawsonem ani nehnula. Vysazoval ji na jejího prvního poníka a obvazoval jí hlavu po jejím prvním pádu. Naučil ji používat provaz, střílet z pušky a kucht vysokou. Teď si nevzrušeně zasunul cigaretu do úst lemovaných šedivým plnovousem a vyfoukl kroužek dýmu.

„Máme to ale –“ další prstýnek šedého dýmu – „pěkný odpoledne.“

„Běž zkontrolovat ploty na severozápadní hranici.“

„Už se stalo,“ utrousil lenivě a klidně se dál opíral o zbraň, malý podsaditý chlápek s nohama zahnutýma do tvaru dokonaleho písmene O. Pracoval na ranči jako předák a zastával názor, že ví, co se má udělat, stejně dobře jako Willa. „Poslal jsem tam lidi na správkou. A taky Sama Brewstera a Picklese na svahy. Ztratili jsme pár kusů. Vypadá to na pumu.“ Další potáhnutí z cigarety, další kroužek dýmu. „Brewster se o to postará. Do lovu pum je celej žhavej.“